RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 213.672 van 6 juni 2011
in de zaak A. 190.306/IX-6113

In zake : Frank VANBERGHEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iris Exelmans
kantoor houdend te 3290 Diest
Schellekensberg 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 oktober 2008, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 12 augustus 2008 van de directeur-generaal van de federale gerechtelijke politie waarbij aan Frank Vanberghen de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 mei 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Iris Exelmans, die verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Els Van Rossem, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is als commissaris van politie bij de federale gerechtelijke politie aangewezen voor een opdracht in Kosovo (Mitrovicia) van 6 augustus 2007 tot 24 augustus 2007, waar de Krijgsmacht een buitenlandse opdracht vervult.

3.2. Op 15 augustus 2007 vinden de feiten plaats die geleid hebben tot de hier bestreden tuchtsanctie. De gewone tuchtoverheid van de verzoeker, de directeur van de federale gerechtelijke politie in militair milieu (DJMM), krijgt op 17 augustus 2007 kennis van die feiten via een e-mail van de militaire overheid.

In die e-mail wordt gesteld dat de federale politie op 15 augustus 2007 opgeroepen werd om een onderzoek te starten naar aanleiding van een incident met een militair, maar dat de bijgeroepen Nederlandstalige politieambtenaar niet meer in staat was een verhoor af te nemen omdat hij "schijnbaar dronken" was. De Franstalige collega werkte wel goed mee en had niet gedronken, maar gezien het taalprobleem werd het verhoor uitgesteld tot donderdagochtend 16 augustus 2007.

3.3. Op 21 augustus 2007 meldt de gewone tuchtoverheid van de verzoeker de feiten aan de directeur-generaal van de federale politie (DGJ), zijn hogere tuchtoverheid, omdat zij van oordeel is dat de feiten in aanmerking komen voor een zware tuchtstraf. Op 23 augustus 2007 wijst de directeur-generaal een voorafgaand onderzoeker aan. Op 5 februari 2008 stelt de voorafgaand onderzoeker zijn eindverslag op.

3.4. Op 7 februari 2008 stelt de hogere tuchtoverheid een inleidend verslag lastens de verzoeker op. In dit verslag worden de feiten omschreven met inachtneming van de informatie verkregen door het voorafgaand onderzoek.

De hogere tuchtoverheid meent dat deze feiten vaststaan, dat zij aan de verzoeker kunnen toegerekend worden en dat zij het volgend tuchtvergrijp uitmaken:

> "Als Commissaris bij de Federale gerechtelijke politie, met dienstopdracht bevolen in het buitenland, bereikbaar en terugroepbaar op het ogenblik van de feiten, de waardigheid van uw ambt in het gedrang te hebben gebracht enerzijds en uw beroepsplichten niet te hebben nageleefd anderzijds, doordat u :
> - alcoholische dranken heeft verbruikt alhoewel uw dienstverplichtingen op dat ogenblik een operationele inzet mogelijk maakten
> - onder invloed van alcohol opgetreden bent op verzoek van de militaire overheid ter plaatse
> - uw fysieke toestand negatief commentaar heeft veroorzaakt bij de militaire overheden aanwezig ter plaatse en de daaropvolgende dagen bij hun hiërarchische oversten
> - de uiterlijke tekens van alcoholgebruik die u vertoonde de tussenkomst van uw aanwezige collega heeft veroorzaakt opdat een gepland gerechtelijk

verhoor niet zou doorgaan om redenen die gedeeltelijk verklaard worden door uw alcoholgebruik"

Op grond hiervan deelt de hogere tuchtoverheid aan de verzoeker mee dat zij het voornemen heeft om aan de verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde van 10 % gedurende één maand op te leggen.

De verzoeker ondertekent het inleidend verslag op 7 februari 2008 voor kennisneming en ontvangst.

3.5. Op 7 maart 2008 dient de verzoeker een verweerschrift in waarin hij de feiten met klem ontkent. Op 14 maart 2008 wordt hij gehoord.

3.6. Op 17 maart 2008 vraagt de hogere tuchtoverheid het advies van de federale procureur. Op 2 april 2008 meldt deze dat de voorgestelde zware tuchtstraf hem gepast lijkt.

3.7. Op 7 april 2008 formuleert de hogere tuchtoverheid het voorstel om aan de verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde van 10 % gedurende één maand op te leggen.

3.8. Op 11 april 2008 dient de verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad. Op 9 juni 2008 legt de vertegenwoordiger van de Algemene Inspectie zijn deskundigenverslag neer. Hij is van oordeel dat de feiten bewezen zijn en een tuchtvergrijp uitmaken, maar hij meent dat de lichte tuchtstraf van de blaam meer gepast is.

3.9. De tuchtraad daarentegen acht in zijn advies de feiten niet bewezen. Hij overweegt wat dat betreft het volgende:

"HCP Alain Culot, Directeur DJMM, wordt op 17 augustus 2007 door Kolonel Delpire ingelicht over een incident dat zou plaatsgevonden hebben woensdagavond om 20.15 uur, waarbij aan betrokkene overmatig

alcoholgebruik wordt ten laste gelegd in die mate dat het zijn optreden gehinderd heeft.

Op 19 augustus 2007 reageert betrokkene uitvoerig waarbij hij de overmatig strenge houding van de militaire leiding op de korrel neemt en formeel ieder overmatig drankgebruik betwist. Wel geeft hij toe een bier te hebben gedronken met zijn collega in de bar van de Fransen.

In de spontane verklaring van CP DEBLAERE, opgesteld op 21 augustus [2007], stelt deze dat hij niet de indruk had dat zijn collega in die mate onder invloed van alcohol was dat hij niet meer wist wat hij deed of zegde. In diezelfde verklaring verduidelijkt CP DEBLAERE dit door te stellen dat, indien hij om 21.25 uur zou vastgesteld hebben dat zijn collega niet in staat zou geweest zijn om zijn functies uit te oefenen, hij hem niet zou hebben toegestaan om hem te vergezellen voor de uitvoering van de urinetest en hij hem zou hebben aangeraden zijn container te vervoegen.

Uit het relaas der feiten kan met zekerheid worden afgeleid dat CP VANBERGHEN tussen het einde van zijn dienst om 17.00 uur en 19.45 uur minstens twee alcoholische dranken heeft genuttigd. Eén tijdens de maaltijd en één in het bijzijn van CP DEBLAERE.

Ook al is CP DEBLAERE niet onafgebroken bij CP VANBERGHEN gebleven tot 19.45 uur, toch lijkt het hem zeer onwaarschijnlijk dat zijn collega vóór dat ogenblik meer alcohol zou hebben gedronken gelet op de zeer korte tijdspanne gedurende welke zij niet samen waren.

Enig onderzoek naar het eventueel alcoholisch drankverbruik van CP VANBERGHEN in afwezigheid van CP DEBLAERE in de Franse bar tot 19.45 uur bij de personen die bij CP VANBERGHEN aanwezig waren, werd niet gevoerd.

Het is bijgevolg bewezen dat CP VANBERGHEN vóór 19.45 uur minstens twee glazen bier heeft gedronken. Dat hij meer zou gedronken hebben en hoeveel is niet aangetoond.

Het is niet bewezen dat CP VANBERGHEN onaangepast alcohol zou verbruikt hebben tussen 18 uur en 19.45 uur, het ogenblik waarop hij de vergadering vervoegde op uitnodiging van Kapitein Verhaeghe.

Vast staat dat Kapitein Verhaeghe en eerste sergeant chef De Pauw het grondig oneens waren met de analyse van de feiten die ten laste werden gelegd van W ... en die ter beoordeling aan CP VANBERGHEN werden voorgelegd.

Eerste sergeant chef De Pauw en kapitein Verhaeghe beweren een alcoholgeur te hebben waargenomen. Die geur moet blijkbaar niet zeer sterk geweest zijn vermits CSM Van Goethem niets geroken heeft tijdens de vergadering.

Uit de verklaringen kan met zekerheid worden afgeleid dat CP VANBERGHEN nonchalant is geweest tijdens deze vergadering terwijl hij toch had opgemerkt dat minstens kapitein Verhaeghe en eerste sergeant chef De Pauw het grondig oneens waren met zijn besluit dat de hem voorgelegde elementen het niet mogelijk maakten strafbare feiten ten laste te leggen van soldaat W ... en dat dit voor hen belangrijk was.

Ook kan worden aangenomen dat betrokkene, misschien ongewild en mogelijk omdat hij de ernst van de situatie, zoals die door de militairen, die de vergadering bijwoonden, werd bevonden niet juist ingeschat heeft, eerste sergeant chef De Pauw heeft gekwetst door zijn beslissingen tot tweemaal toe met karatebewegingen te begeleiden, die door eerste sergeant chef De Pauw als vernederend werden ervaren.

Het tuchtdossier toont bijgevolg niet aan dat CP Vanberghen (verzoeker) tijdens de vergadering, die plaatsvond te 19.45 u, meer had gedronken dan de twee glazen bier die hij zelf toegeeft en dat hij onder invloed van alcohol zou geweest zijn.

Iedere objectivering van de subjectieve indrukken van de militairen die tijdens de vergadering aanwezig waren ontbreekt. CP Vanberghen (verzoeker) werd tijdens de vergadering niet gewezen op zijn onaangepast drankgebruik door kapitein Verhaeghe ; CP Deblaere werd niet als getuige opgeroepen om eventueel nuttige vaststellingen te doen.

Ook staat de verklaring van CP Deblaere haaks op de verklaring van de militairen in de mate dat CP Vanberghen (verzoeker) hem heeft gebrieft en hem zijn, overigens juist, voorgevoel heeft meegedeeld. Op dat ogenblik is er volgens CP Deblaere niets aan de hand.

In het tuchtdossier werd niet onderzocht welke reden aan CP Deblaere werd opgegeven om, ondanks de taalperikelen, die zeker zouden opduiken als er strafrechtelijke elementen zouden gevonden worden, zijn bijstand bij de militaire kamerinspectie te vragen veeleer dan deze van CP Vanberghen (verzoeker).

Evenmin werd onderzocht waarom CP Deblaere heeft nagelaten in dit onderzoek gericht tegen een Nederlandstalige soldaat zijn collega CP Vanberghen (verzoeker) te briefen op het ogenblik dat zijn bijstand werd gevraagd. Meer in het bijzonder werd niet onderzocht of geen beroep werd gedaan op CP Deblaere gelet op het meningsverschil over het al dan niet aanwezig zijn van strafrechtelijke elementen tussen eerste sergeant chef De Pauwen CP Vanberghen (verzoeker) veleer dan de later aangehaalde 'fysieke' toestand van CP Vanberghen (verzoeker).

In het tuchtonderzoek werd geen onderzoek gevoerd naar het drankgebruik van CP Vanberghen (verzoeker) tussen 20.15 u en 21.25 u in de Franse bar. Een verklaring van adjudant S2-HQ Peter Bracke, die reeds op 21 augustus 2007 door CP Vanberghen als getuige over zijn drankgebruik werd opgegeven, en een verklaring van de andere personen die dit gedeelte van de avond met CP Vanberghen (verzoeker) hebben doorgebracht of die hem in de Franse bar van drank hebben voorzien zou hierop enig licht hebben kunnen werpen.

Vermits niet werd vastgesteld wat CP Vanberghen (verzoeker) tussen 20.15 u en 21.25 u heeft gedronken, en CP Vanberghen voorhoudt gedurende de hele avond twee glazen bier te hebben gedronken kan hieruit de hoeveelheid drank die door CP Vanberghen werd genuttigd niet worden afgeleid.

Alleen de verklaringen van eerste sergeant chef De Pauwen van CP Deblaere kunnen enig licht werpen op de houding van CP Vanberghen (verzoeker) na 21.25 u.

Van eerste sergeant chef De Pauw weten we dat hij zich waarschijnlijk beledigd voelde door CP Vanberghen (verzoeker) en dat hij reeds om 20 uur heeft gepoogd CP Vanberghen (verzoeker) uit het onderzoek te weren door een beroep te doen op CP Deblaere. Hij verklaart de volgende kenmerken te hebben vastgesteld:

‘Zijn eerste reactie was van 'hoe zit het hier, hoe ver staan jullie, ... ' Met veel gestueel 'U tot driemaal toe heeft hij mij gevraagd 'waar is dat document ?' hij bedoelde het document dat hem werd afgegeven in het bureel van de kapitein. Ik heb hem gewezen op het feit dat hij dat document bij zich had toe hij vertrok. Hij ontkende dat en uiteindelijk heeft hij gezegd: 'ik zal nu W ... (bewuste militair) geen verhoren'.; ...’

De enige symptomen voor vastgesteld overmatig alcoholgebruik te 21.25 u die eerste sergeant chef De Pauw aanhaalt in hoofde van CP Vanberghen zijn, veel gestueel en het feit dat hij er ten onrechte, zoals later bleek, van overtuigd was dat hij het document niet bezat, waarop de feitelijke gegevens stonden vermeld die aan W ... (bewuste militair) ten laste konden worden gelegd volgens de MP en hem was overhandigd tijdens de vergadering.

Ondervraagd door de voorafgaand onderzoeker op 30 januari 2008 verklaart CP Deblaere dat hij bij aankomst buiten het bureel van CP Vanberghen, vastgesteld heeft dat deze zeker meerdere alcoholische dranken had verbruikt sedert hun laatste contact en dat hij voor zover hij daarover ingevolge zijn ervaring als politieambtenaar kon oordelen, kennelijk onder invloed van alcohol was. Als symptomen geeft hij op dat CP Vanberghen 'niet wankelde en iets sneller sprak dan normaal'.

Dat iemand ‘niet wankelt’ kan bezwaarlijk beschouwd worden als symptoom van overdreven alcoholgebruik.

Het enige objectiveerbare symptoom dat wordt aangehaald door CP Deblaere is dat CP Vanberghen (verzoeker) ‘iets snel/er dan normaal sprak’.

Volledig in tegenspraak met de bewering dat CP Vanberghen ‘zeker meerdere alcoholische dranken had verbruikt sedert hun laatste contact, en dat hij voor zover hij daarover ingevolge zijn ervaring als politieambtenaar kan oordelen, kennelijk onder invloed van alcohol was’ stelt CP Deblaere in dezelfde verklaring dat CP Vanberghen volgens hem om 22.00 u wel in staat was over te gaan tot het verhoor van W. maar dat hij (CP Deblaere) heeft geoordeeld dat het niet aangewezen was dit te doen om later commentaar met betrekking tot het alcoholverbruik val} CP Vanberghen die het verhoor zou afnemen, te vermijden.

De vooronderzoeker heeft nagelaten CP Deblaere te confronteren met deze flagrante tegenspraak in hoofde van een commissaris. Daargelaten het buitengewoon delicaat karakter van het verhoor van een soldaat, tegen wie

doelgerichte maatregelen door zijn meerderen werden genomen, ook al zijn die aan zijn eigen kinderachtig gedrag te wijten, is een politieambtenaar ofwel kennelijk onder invloed van alcohol omdat hij meerdere alcoholische dranken heeft verbruikt, wat noodzakelijk tot gevolg heeft dat hij zijn taak als politieambtenaar niet behoorlijk kan uitoefenen, tenzij men er een zeer bedenkelijk oordeel over politie werk op nahoudt, ofwel is de politieambtenaar wel in staat over te gaan tot het verhoor van die soldaat, maar dan houdt dit in dat hij niet kennelijk onder invloed van alcohol is.

CP Deblaere werd niet geconfronteerd met deze interne tegenstrijdigheid.

Ook werd CP Deblaere niet geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen zijn eerste verklaring, die gelijklopend is aan de verklaring van CP Vanberghen waarin als reden voor het uitstel van het verhoor, de agressiviteit en de zenuwachtigheid van de soldaat die geconfronteerd werd met mogelijke strafrechtelijke gevolgen van zijn kinderachtige grootspraak, werd opgegeven.

Uiteindelijk werd aan CP Vanberghen (verzoeker) noch bij de vergadering om 19.45 uur, noch bij het tweede contactmoment om 22.00 u, enige opmerking of verwijt gericht over onaangepast of overmatig drankgebruik en de gevolgen die dit drankverbruik zou gehad hebben op zijn gedrag en de onbehoorlijke wijze waarop hij zijn taak vervulde.

Ook al was er niet in een speciale procedure voorzien, toch was het zonder enige moeite mogelijk geweest om, zowel naar aanleiding van de vergadering van 19.45 uur als naar aanleiding van de urinetest uitgevoerd om 21.25 uur, betrokkene te confronteren met overmatig drankgebruik, indien dit het geval was, en van deze confrontatie een verslag door de MP of een proces-verbaal door CP Deblaere te laten opstellen waarin duidelijk de symptomen werden opgetekend die konden wijzen op overdreven alcoholgebruik. Een onderzoek in de Franse bar nog gedurende dezelfde avond of de dan nadien en een eventuele ondervraging van de personen die CP Vanberghen vergezelden tijdens die avond had zoniet uitsluitsel toch zeker meer duidelijkheid kunnen geven over de hoeveelheid geconsumeerde alcoholische dranken. Ook had CP Vanberghen (verzoeker) uitgenodigd kunnen worden om vrijwillig deel te nemen aan een onderzoek naar de objectiveerbare symptomen van overmatig drankgebruik waarbij zijn eventuele medewerking of zijn weigering minstens een aanwijzing hadden kunnen zijn over de toestand waarin hij zich die avond beweerdelijk bevond.

Het valt daarentegen op dat tijdens de hele avond niemand CP Deblaere heeft gesproken over dronkenschap of overmatig alcoholgebruik van zijn collega maar dat er steevast zou gesproken zijn in eufemismen zoals ‘de fysische toestand’. Het woord dronkenschap is nooit gevallen. Tegen CP Vanberghen heeft niemand zich uitgelaten over zijn toestand, ook CP Deblaere niet.

Merkwaardig is eveneens de tegenstrijdigheid in de verklaringen van CP Deblaere en eerste sergeant chef De Pauw. Volgens CP Deblaere zou CP Vanberghen, met wiens gedrag om 20.10 u niets mis was, meerdere alcoholische dranken verbruikt hebben tussen 20.10 u en 21.25 u. Uit de verklaring van eerste sergeant chef De Pauw blijkt daarentegen niet dat er enige evolutie zou geweest zijn in de toestand van CP Vanberghen tussen 20.10 u en

21.25 u. Volgens deze laatste was CP Vanberghen reeds onder invloed om 19.45 uur.

Ook is het merkwaardig dat kapitein Verhaeghe en eerste sergeant chef De Pauw hebben aangedrongen om het verhoor niet te houden na 21.25 uur, ook al had kapitein Verhaeghe geen enkel contact meer met CP Vanberghen na 20.10 u. De druk uitgeoefend door kapitein Verhaeghe was bijgevolg alleen ingegeven door de verklaring van eerste sergeant chef De Pauw.

Uiteindelijk werd de persoon of werden de personen in wier bijzijn betrokkene verbleef tussen 20.15 u en 21.25 u en die een verduidelijking zou of zouden kunnen gegeven hebben over de hoeveelheid alcoholische drank die door betrokkene werd verbruikt tijdens deze periode, niet verhoord. Adjudant S2 HQ Peter Bracke, om alleen die te noemen, werd niet verhoord.

Er is geen speciale procedure voorzien die geldt voor politieambtenaren als zij op missie militairen in het buitenland vergezellen om bij twijfel na te gaan of zij al dan niet de toegelaten hoeveelheid alcohol in het bloed overschrijden bij de aanvang van de dienst, wat dergelijke vaststelling in ieder geval bemoeilijkt.

Niets belet de overheid om duidelijk te stellen in een richtlijn wat onder 'bereikbaar en terugroepbaar' moet verstaan worden en welke verplichtingen daaraan verbonden zijn.

De hogere tuchtoverheid heeft uit de feiten de volgende tenlasteleggingen gehaald:

Als Commissaris bij de Federale gerechtelijke politie, met dienstopdracht bevolen in het buitenland, bereikbaar en terugroepbaar op het ogenblik van de feiten, de waardigheid van uw ambt in het gedrang te hebben gebracht enerzijds en uw beroepsplichten niet te hebben nageleefd anderzijds, doordat u:

- alcoholische dranken heeft verbruikt alhoewel uw dienstverplichtingen op dat ogenblik een operationele inzet mogelijk maakten;
- onder invloed van alcohol opgetreden bent op verzoek van de militaire overheid ter plaatse;
- uw fysieke toestand negatief commentaar heeft veroorzaakt bij de militaire overheden aanwezig ter plaatse en de daaropvolgende dagen bij hun hiërarchische oversten;
- de uiterlijke tekens van alcoholgebruik die u vertoonde de tussenkomst van uw aanwezige collega heeft veroorzaakt opdat een gepland gerechtelijk verhoor niet zou doorgaan om redenen die gedeeltelijk verklaard worden door uw alcoholgebruik.

Welnu, ook al zijn er aanwijzingen, toch heeft het tuchtonderzoek niet aangetoond, op een wijze die redelijke twijfel uitsluit, dat betrokkene op het ogenblik dat hij is opgetreden in de loop van de avond van 15 augustus 2007, zich in een voor een politieambtenaar bij het begin van zijn dienst ongeoorloofde toestand van alcoholintoxicatie bevond. Evenmin werd aangetoond dat hij zou opgetreden zijn terwijl hij zich onder een niet toegelaten invloed van alcohol bevond noch dat zijn gedrag het gevolg was van ongeoorloofd alcoholgebruik.

De feiten die het voorwerp uitmaken van de tenlastelegging zijn niet bewezen."

Aangezien de tuchtraad feiten niet bewezen acht, adviseert hij de tuchtoverheid af te zien van verdere tuchtvervolging.

3.10. De hogere tuchtoverheid formuleert op 14 juli 2008 de intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad. Dit wordt als volgt gemotiveerd:

"Ik beoog evenwel af te wijken van dit advies om de volgende redenen:

- Wat de problematiek van richtlijnen m.b.t. alcoholgebruik betreft:
  In tegenstelling tot het advies van de Tuchtraad, meen ik dat de deontologische code duidelijke richtlijnen vermeldt betreffende alcoholgebruik in dienstomstandigheden.

  In die zin kan ik de stelling van de Tuchtraad volgens welke het personeel geen algemene of specifieke instructies over het gebruik van alcoholische dranken krijgt tijdens hun zendingen (pagina 7 van het advies) niet bijtreden.

- Wat de problematiek van het tuchtrechtelijk overdreven alcoholverbruik betreft

  Overeenkomstig artikel 25 van de tuchtwet en artikels 13 tot 19 van het uitvoeringsbesluit kan enkel sprake zijn van overdreven drankgebruik indien dit objectief wordt vastgesteld op basis van een specifieke procedure (tenminste één duidelijke teken van alcoholintoxicatie + vaststelling door een ethylotest en gebeurlijke bevestiging door een ethylometer).
  Aangezien deze specifieke procedure GEEN toepassing had kunnen vinden de dag van de feiten, diende vanzelfsprekend NIET specifiek gezocht te worden naar bewijzen van tuchtrechtelijke overdreven drankgebruik, in casu een minimum van 0,22 mgl/ UAL.

- Wat de problematiek van het gebruik van alcoholische dranken tijdens de dienst of voorafgaand aan een geplande dienst betreft

  Punt 44 van de deontologische code regelt aanvullend het drankgebruik door te stellen dat geen alcohol mag worden gebruikt tijdens de dienst enerzijds, en dat het personeel moet waken om zich niet onder invloed van alcohol aan te bieden voor geplande diensten anderzijds.
  Het punt 44 bepaalt inderdaad dat geen alcohol wordt gebruikt tijdens de dienst, en dat ze zich niet aanbieden voor een geplande dienst onder invloed van alcohol.
  Vanzelfsprekend dient het tuchtrechtelijk karakter van het 'onder invloed zijn van alcohol' afdoende duidelijk omschreven en bewezen te worden opdat sprake kan zijn van een tuchtvergrijp in de zin van artikel 3 van de tuchtwet (in casu : de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen en/of de dienstverplichtingen niet nakomen).

Dit is een feitenkwestie dewelke moet worden onderzocht binnen de grenzen van het redelijkheidsbeginsel.

- Wat de problematiek van het Gebruik van alcoholische dranken door een personeelslid met dienst bevolen als 'bereikbaar en terugroepbaar'
  Er is geen twijfel mogelijk dat CP VANBERGHEN dienstverplichtingen had BUITEN de normale diensturen.
  Hij was 'bereikbaar en terugroepbaar' en dus operationeel inzetbaar indien nodig.
  Een dergelijke operationele toestand is gelijk te stellen met een 'geplande dienst' voor de toepassing van punt 44 van de deontologische code.
  Vanzelfsprekend dient bij de beoordeling rekening te houden met het feit dat CP VANBERGHEN ter plaatse was, in het buitenland, en vanzelfsprekend zonder verwijl en NIET noodzakelijk binnen een termijn van maximum twee uur een oproep diende te beantwoorden.

  Vanzelfsprekend diende CP VANBERGHEN rekening te houden met een dergelijke dringende en dwingende mogelijkheid, a fortiori dat hij de enige Nederlandstalige politieambtenaar ter plaatse was en het militaire detachement Nederlandstalig was.
  Dit geldt des te meer daar hij na het eerste contact met de militaire overheid om 19.40 uur vermoedde dat er 'mogelijks iets op til was'.
  Dat CP VANBERGHEN in een dergelijke operationele en administratieve toestand zich diende te houden aan de reglementaire verplichtingen voorzien in punt 44 van de deontologische code valt niet te betwisten.
  Dat hij bovendien en in ondergeschikte orde rekening diende te houden met de letter en de geest van de militaire voorschriften inzake drankgebruik ter plaatse staat eveneens vast.
  Bijgevolg kan de stelling van de Tuchtraad niet worden bijgetreden volgens welke 'Niets belet de overheid om duidelijk te stellen in een richtlijn wat onder 'bereikbaar en terugroepbaar' moet worden verstaan en welke verplichtingen daaraan verbonden zijn' (pagina 14 van het advies).

- Wat het tuchtrechtelijke karakter van het alcoholgebruik van CP VANBERGHEN betreft
  De omstandigheid dat de getuigen niet exact (woordelijk) dezelfde uiterlijke tekens van alcoholgebruik hebben gemeld tijdens hun verhoren, is niet relevant.
  Het staat integendeel vast dat meerdere getuigen, op verschillende tijdstippen en/of in andere omstandigheden, volgens hun perceptie en invalshoek, vastgesteld hebben dat CP VANBERGHEN uiterlijke teken(s) van alcoholgebruik heeft vertoond. Het gebruik van de woorden 'fysieke toestand' bevestigt deze vaststelling.
  Het staat eveneens vast op basis van de verklaring van CP DEBLAERE van 30-01-2008 dat CP VANBERGHEN zeker meerdere alcoholische dranken had verbruikt sinds hun laatste contact. Dit wordt bevestigd door de verklaring van CP VANBERGHEN.

De hoeveelheid gebruikte alcohol is in dit geval niet relevant: meerdere alcoholische dranken werden gebruikt tijdens de dienst of voor een geplande dienst.
CP VANBERGHEN was dus ontegensprekelijk ‘onder invloed van alcohol’ in de zin van punt 44 van de deontologische code.
Bovendien is de suggestie van de Tuchtraad om in KOSAVO na te gaan bij de uitbater van de Franse bar hoeveel CP VANBERGHEN zou gedronken hebben totaal irrealist.
De verklaringen van CP VANBERGHEN en die van CP DEBLAERE van 30-01-2008 bevestigen eveneens dat hun initiële ‘gelijklopende’ verklaringen van 21-08-2007 onvoldoende gegevens vermeldden en als dusdanig met het nodige voorbehoud dienen te worden beschouwd.
Desbetreffend dient vermeld dat CP VANBERGHEN dienstchef was en dat, indien CP DEBLAERE alles had geschreven wat hij op interpellatie op 30-01-2008 verklaarde, hij daarmee de onderlinge samenwerking sterk zou hypothekeren.

Dat de houding van CP VANBERGHEN de avond van de feiten meermaals negatief commentaar heeft veroorzaakt bij de ondersteunde militaire overheden ter plaatse enerzijds, en een ‘diplomatische en collegiale tussenkomst’ van zijn collega CP DEBLAERE heeft genoodzaakt anderzijds, en als dusdanig een alles behalve professionele indruk heeft nagelaten, staat vast.
In die zin heeft het alcoholgebruik van CP VANBERGHEN en het ‘onder invloed van alcohol zijn’ de avond van de feiten, een tuchtrechtelijk karakter vertoond.
De vaststelling dat CP VANBERGHEN wel degelijk politioneel is opgetreden de avond van de feiten en de dag nadien, bevestigt de perceptie en stelling van de militaire overheid dat wel degelijk en terecht beroep diende te worden gedaan op de politieambtenaren aanwezig ter plaatse .

- Wat de tuchtrechtelijke kwalificatie van het ‘onder invloed van alcohol’ in de zin van punt 44 van de deontologische code betreft

  Kwalificaties zoals daar zijn ‘onaangepast’ (bladzijde 11 van het advies), ‘overmatig’ (bladzijde 12 van het advies), ‘niet kennelijk onder invloed’ (bladzijde 13 van het advies) of ‘ongeoorloofde’ (bladzijde 14 van het advies) hoeven naar het oordeel van de tuchtoverheid niet te worden gebruikt bij het kwalificeren van het tuchtvergrijp in dit geval.
  Vaststellen en omschrijven dat de betrokken collega ‘onder invloed van alcohol was’ in die mate dat zijn optreden negatief en storend overkwam, volstaat.
  In dezelfde zin kan de stelling van de Tuchtraad niet worden bijgetreden (bladzijde 13 alinea 3 van het advies) volgens welke een politieambtenaar ofwel kennelijk onder invloed is van alcohol in die mate dat hij zijn taken niet (meer) behoorlijk kan uitvoeren, ofwel niet kennelijk onder invloed van alcohol en zijn taken wel kan uitvoeren.

Overdreven drankgebruik in de zin van de tuchtwet impliceert inderdaad niet noodzakelijk de omschrijving 'kennelijk onder invloed van alcohol in die mate dat hij zijn taken niet meer behoorlijk kan uitvoeren'.
Er bestaat bovendien een derde hypothese: de toestand waarin CP VANBERGHEN zich bevond de avond van de onderzochte feiten, namelijk in die mate onder invloed van alcohol dat dit negatieve gevolgen heeft gehad op het operationeel functioneren, omdat dit tot mogelijke betwisting van zijn gestelde daden had kunnen leiden.
Vast staat dat het alcoholgebruik de normale afhandeling van de interventie als OGP heeft verstoord.
Naar het oordeel van de hogere tuchtoverheid dient de verklaring van CP DEBLAERE waarnaar de Tuchtraad verwijst (bladzijde 13 alinea 2 van het advies) in die zin te worden begrepen, wat de flagrante contradictie vastgesteld door de Tuchtraad verduidelijkt."

De hogere tuchtoverheid meent dus dat de feiten wel degelijk bewezen zijn en in aanmerking komen voor een tuchtsanctie. Zij behoudt de oorspronkelijk voorgestelde zware tuchtsanctie van de inhouding van wedde van 10 % gedurende één maand.

3.11. Op 6 augustus 2008 dient de verzoeker een verweerschrift in. Op 12 augustus 2008 beslist de hogere tuchtoverheid aan de verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen. Dit is de bestreden beslissing. Deze is, na herneming van de motieven waarom afgeweken wordt van het advies van de tuchtraad, als volgt gemotiveerd:

"(…)
Overwegende dat de feitelijke gegevens verzameld tijdens het voorafgaand onderzoek, en meer bepaald de objectieve vaststellingen (uiterlijke tekens) van alcoholgebruik, eensluidend en overeenstemmend zijn in hoofde van vier verschillende rechtstreekse getuigen waaronder uw aanwezige collega;

Overwegende dat uw ontkenning m.b.t. 'kennelijk onder invloed van alcohol zijn' in feite niet relevant is terzake; dat ten eerste geen redelijk argument aanwezig is opdat aan de geloofwaardigheid van hun verhoren moet worden getwijfeld; dat u ten tweede zelf erkent alcohol te hebben verbruikt;

Overwegende dat de verhoren van de getuige(n) zoals gevraagd tijdens het voorafgaand onderzoek niet pertinent zijn gelet op wat supra is gesteld; dat tot dezelfde vaststelling moet worden besloten na lezing van uw verweerschrift en het proces-verbaal van verhoor; dat op dit verzoek niet wordt ingegaan gelet op het vastgestelde gebrek aan pertinentie;

(…)

Overwegende dat alcohol gebruiken tijdens de dienst of voorafgaand aan de aanvang van een dienstprestatie formeel verboden is door de deontologische code; dat uw onwetendheid op dat punt ongeloofwaardig overkomt;

Overwegende de negatieve publiciteit en het negatief commentaar die werden veroorzaakt door uw fysieke toestand, inbegrepen vragen over uw professionele ingesteldheid;

Overwegende dat uw fysieke toestand niet in overeenstemming kan worden gebracht met de voorbeeldfunctie die redelijkerwijze moet verwacht worden van personeelsleden van de Federale gerechtelijke politie operationeel ingezet in het raam van buitenlandse opdrachten; dat deze voorbeeldfunctie nog dwingender wordt t.a.v. militairen gelet op de specifieke vereisten van de militaire tucht tijdens dergelijke opdrachten;

(…)

Overwegende uw blanco tuchtblad;

Overwegende het advies van de heer Federale Procureur ingewonnen overeenkomstig artikel 24 van de tuchtwet, dat ik onverkort overneem;

Overwegende dat afdoende is aangetoond dat het ten laste gelegde tuchtvergrijp bewezen is; dat het aanvullende verweer geen nieuw element aanvoert op dit punt; dat afdoende gemotiveerd is geantwoord op het advies van de Tuchtraad in de Ref 1.7; dat het louter feit dat de voorafgaande onderzoeker fungeert als dossierbeheerder niet kan leiden tot een schending van het onpartijdigheidbeginsel;

Overwegende de vaststelling dat CP VANBERGHEN (voorlaatste en laatste alinea van het aanvullende verweerschrift) de commotie rond de feiten ten zeerste betreurt; dat hij beseft dat bij sommige militairen klaarblijkelijk de indruk is ontstaan dat hij alcohol had geconsumeerd in die mate dat er twijfels konden ontstaan over zijn operationele inzetbaarheid; dat hij zowel qua houding en gedrag de nodige lessen heeft getrokken om dergelijke misverstanden in de toekomst uit te sluiten; dat hij zich wenst in te schrijven in een beleid dat dergelijke toestanden kan voorkomen; dat daarmee moet rekening worden gehouden na afloop van de tuchtprocedure alvorens de keuze van de tuchtstraf te bepalen; dat een formele afkeuring vertaald in een blaam passend overkomt;”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie van de verwerende partij

4. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij het actueel belang van de verzoeker in vraag, aangezien de tuchtstraf uitgewist is en een vernietiging hem geen voordeel meer kan opleveren en aangezien de verzoeker zijn pensioen heeft aangevraagd tegen 1 januari 2011.

Beoordeling

5. De uitwissing van een tuchtstraf op het blad der tuchtstraffen betekent dat het bestuur er voor de toekomst in een aantal situaties geen rekening meer mee mag houden, maar neemt de tuchtstraf zelf niet weg en doet bijgevolg op zich het belang bij het annulatieberoep niet teloorgaan. Ook de oppensioenstelling van de verzoeker verhindert niet dat hij nog een moreel belang behoudt bij de vernietiging van het bestreden besluit.

V. Onderzoek van het eerste en het tweede middel

Standpunt van de partijen

6. In een eerste middel voert de verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan omdat de ten laste gelegde feiten niet met de nodige zorgvuldigheid zijn vastgesteld en dus niet bewezen zijn. In het daarbij aansluitend tweede middel voert de verzoeker aan dat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn doordat de tuchtoverheid niet afdoende motiveert waarom zij afwijkt van het advies van de tuchtraad, die de feiten niet bewezen acht.

Wat het eerste middel betreft, stelt de verzoeker dat de tuchtoverheid zich steunt op de twijfelachtige verklaring van CP Deblaere en het

niet nodig vindt om de vele argumenten die hij aangebracht heeft te weerleggen. De tuchtoverheid haalt argumenten aan waarvan geen enkel materieel bewijs bestaat. Volgens haar is het voldoende vast te stellen en te omschrijven dat de verzoeker onder invloed was van alcohol maar zij bewijst dit niet en steunt zich daarvoor op tegenstrijdige verklaringen. Nergens in het tuchtdossier is bewezen dat de verzoeker zoveel alcohol had gebruikt dat het een tuchtrechtelijke inbreuk kan vormen en storend kon overkomen. De tuchtoverheid stelt -met verwijzing naar de artikelen VI.I.13 tot en met VI.I.15 RPPol- dat de verzoeker "bereikbaar en terugroepbaar" was en dat hij in dat geval binnen de twee uur zijn dienst diende te hervatten, maar zij bewijst niet dat zulks hem onmogelijk was; hij heeft zijn dienst hervat, hij heeft de interventie verricht en hij heeft dit naar behoren gedaan; nooit is bewezen dat hij in zulke staat was dat hij zijn dienst niet kon hervatten. Dat hij uiterlijke tekenen van alcoholgebruik vertoonde is louter gesteund op beweringen van militairen; de vereiste materiële vaststellingen daarvoor ontbreken. Dit wordt ook in het advies van de tuchtraad bevestigd. De verzoeker stelt dan, samenvattend, dat de tuchtoverheid niet bewijst: (1) dat hij alcoholische dranken gebruikt heeft tijdens de dienst; (2) dat hij onder invloed is opgetreden (na het verzoek van de militaire overheid); (3) dat zijn "fysieke toestand" negatieve commentaar heeft veroorzaakt bij de militaire oversten; (4) dat hij uiterlijke tekenen van alcoholgebruik vertoonde zodat de tussenkomst van een collega noodzakelijk was en dat daardoor een gepland gerechtelijk verhoor niet heeft kunnen plaatsvinden.

Wat betreft het tweede middel stelt de verzoeker eerst dat indien de tuchtoverheid afwijkt van het advies van de tuchtraad, zij hiervoor de redenen moet aangeven. In dit geval heeft de tuchtraad diepgaande opmerkingen gemaakt over het gevoerde tuchtonderzoek en het bewijs van de feiten, en de tuchtoverheid heeft daarop niet geantwoord noch inhoudelijk weerlegd. Aldus weerlegt de tuchtoverheid niet (1) dat het tuchtdossier niet aantoont dat hij meer gedronken had dan twee glazen bier en dat hij onder invloed van alcohol zou geweest zijn; (2) dat iedere objectivering van de subjectieve indrukken van de militairen die tijdens de vergadering aanwezig waren ontbreekt -er werden tijdens de vergadering geen

opmerkingen gemaakt over ongepast drankgebruik; dat CP Deblaere geen vaststellingen wou doen uit collegialiteit is een loutere bewering die op niets gesteund is-; (3) dat de verklaring van CP Deblaere haaks staat op de verklaringen van de militairen; dat niet onderzocht werd waarom CP Deblaere en niet de verzoeker werd verzocht deel te nemen aan de kamerinspectie; evenmin werd onderzocht waarom CP Deblaere de verzoeker hierover niet heeft gebrieft; meer in het bijzonder werd niet onderzocht of het verzoek aan CP Deblaere niet eerder ingegeven was door het meningsverschil tussen de verzoeker en eerste sergeant chef De Pauw over het al dan niet aanwezig zijn van strafrechtelijke elementen, dan door verzoekers "fysieke toestand"; (4) dat geen onderzoek gevoerd werd naar het drankgebruik van de verzoeker tussen 20.15 u en 21.25 u hoewel daaromtrent getuigen konden gehoord worden; (5) dat alleen de verklaringen van eerste sergeant chef De Pauw en CP Deblaere enig licht kunnen werpen op de houding van de verzoeker na 21.25 u, terwijl volgens de tuchtraad eerste sergeant chef De Pauw zich wellicht beledigd voelde door de verzoeker en hij reeds om 20.00 u gepoogd heeft de verzoeker uit het onderzoek te weren door een beroep te doen op CP Deblaere; (6) dat er een duidelijke interne tegenstrijdigheid is in de verklaring van CP Deblaere van 30 januari 2008 (dat de verzoeker zeker meerdere alcoholische dranken had verbruikt en dat de verzoeker kennelijk onder invloed was, maar dat de verzoeker volgens CP Deblaere om 22.00 u wel in staat was om de betrokken militair te verhoren) en dat er een tegenstrijdigheid is met de oorspronkelijke verklaring waarin CP Deblaere (net als de verzoeker) als reden voor het uitstel van het verhoor van de betrokken militair diens nervositeit aangeeft; (7) dat noch op de vergadering van 19.45 u, noch bij de tweede contactname om 22.00 u enige opmerking of verwijt werd gemaakt over onaangepast of overmatig drankgebruik noch over de gevolgen die dit kon hebben op de wijze waarop hij zijn taak vervulde; daaromtrent is ook geen enkele vaststelling gebeurd, hoewel zulks mogelijk was (de hogere tuchtoverheid stelt hier enkel tegenover dat CP Deblaere dit uit loyauteit niet gedaan heeft, hetgeen niet bewezen is; ook legt de hogere tuchtoverheid niet uit waarom geen onderzoek mogelijk was in de Franse bar (drankgebruik tussen 20.15 u en 21.25 u); (8) dat kapitein Verhaeghe en eerste sergeant chef De Pauw hebben aangedrongen om het

verhoor niet te houden na 21.25 u; (9) dat adjudant S2 HQ Peter Bracke kon verhoord worden over het drankgebruik van de verzoeker tussen 20.15 u en 21.25 u, hetgeen niet is gebeurd; (10) dat er geen specifieke procedure is voorzien voor politieambtenaren op buitenlandse missie om bij twijfel na te gaan of de toegelaten hoeveelheid alcohol overschreden wordt, wat de vaststelling bemoeilijkt.

7. De verwerende partij beantwoordt het eerste middel als volgt: de verzoeker ontkent niet dat hij alcohol heeft gebruikt, noch dat hij operationeel ingezet kon worden. Om onder invloed van alcohol te zijn volstaat het loutere feit van alcohol gebruikt te hebben, zelfs als de wettelijke grens niet overschreden wordt. De wetgever heeft op zeer algemene wijze omschreven dat handelingen die de waardigheid van het ambt in het gedrang kunnen brengen tuchtrechtelijk kunnen worden bestraft. Die ruime discretionaire bevoegdheid, heeft tot gevolg dat het legaliteitstoezicht van de Raad van State slechts marginaal kan zijn.

Dat de fysieke toestand van de verzoeker negatieve commentaar heeft veroorzaakt bij de militaire oversten blijkt duidelijk uit de afgelegde verklaringen van kapitein Verhaeghe, CSM Van Goethem en eerste sergeant chef De Pauw. Bovendien heeft de verzoeker in zijn verweerschrift van 6 augustus 2008 zelf gesteld dat hij zich realiseert dat bij sommige militairen blijkbaar de indruk is ontstaan dat hij alcohol geconsumeerd had in die mate dat er twijfels konden ontstaan over zijn operationele inzetbaarheid en dat hij hieruit zowel qua houding als gedrag de nodige lessen getrokken heeft; de verzoeker realiseert zich dus dat zijn gedrag wel degelijk negatieve commentaar heeft uitgelokt. Dat de verzoeker uiterlijke tekens van alcoholgebruik vertoonde, dat daardoor de tussenkomst van een collega noodzakelijk was en dat daardoor een gerechtelijk verhoor niet heeft plaatsgevonden, blijkt uit de verklaringen van de militairen. Dat de tuchtraad stelt dat het tuchtonderzoek niet heeft aangetoond dat de verzoeker zich in een toestand van ongeoorloofde alcoholintoxicatie bevond is correct, maar dit is niet wat de tuchtoverheid de verzoeker ten laste legt. Hem wordt inderdaad verweten dat hij alcohol heeft gebruikt, hetgeen hij niet ontkent. De verwerende partij wijst er tenslotte ook nog op dat de inspecteur-generaal de feiten bewezen acht en dat de

federale procureur in zijn advies akkoord gaat met de voorgestelde zware tuchtsanctie, hetgeen impliceert dat ook hij van mening is dat de feiten bewezen zijn.

Het tweede middel beantwoordt de verwerende partij met een herneming van de motivering van de intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad en van de bestreden beslissing. Zij voegt er nog aan toe dat, vermits aan de verzoeker alcoholgebruik ten laste gelegd wordt en de verzoeker dit niet ontkent, ook niet verder onderzocht moest worden hoeveel alcoholische dranken de verzoeker verbruikt heeft.

8. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker inzake het eerste middel nog dat het loutere feit dat een politieman alcoholische dranken gebruikt niet als een tuchtvergrijp kan aanzien worden en dat niet bewezen is dat de verzoeker onder invloed van alcohol is opgetreden; de Raad van State is bevoegd om te controleren of de tuchtoverheid de feiten bewezen kon achten en kon kwalificeren als tuchtvergrijpen; hier is aangetoond dat de feiten niet bewezen zijn en dat ze derhalve evenmin als een tuchtvergrijp gekwalificeerd konden worden.

Inzake het tweede middel stelt de verzoeker nog dat de verwerende partij louter de argumentering uit het inleidend verslag en uit de bestreden beslissing herneemt zonder te argumenteren waarom de tuchtraad niet gevolgd moet worden, zonder uit te leggen waarom de argumentatie van de tuchtraad onjuist is.

Beoordeling

9. Aan de verzoeker wordt verweten dat hij alcoholische dranken gebruikte op een ogenblik dat hij kon worden opgeroepen en dat hij bij het uitvoeren van zijn opdracht onder invloed van alcohol was, hetgeen enerzijds een

negatief beeld opriep bij de militaire overheden en anderzijds aanleiding gegeven heeft tot de tussenkomst van een collega om een gepland verhoor uit te stellen.

10. Centraal in de discussie staat het bewijs omtrent de vraag naar het alcoholgebruik van de verzoeker en de vraag of dat alcoholgebruik een negatieve invloed had op zijn functioneren. De Raad van State mag zich, wat deze vaststelling van de feiten betreft, niet in de plaats stellen van de tuchtoverheid; het komt hem slechts toe om na te gaan of het bestuur in redelijkheid tot het besluit is kunnen komen dat de feiten bewezen zijn.

11. De verzoeker stelt terecht dat het advies van de tuchtraad een belangrijk gegeven is in de totstandkoming van een tuchtstrafbesluit. Aangezien het advies ook betrekking heeft op het bewijs van de feiten, kan het wettigheidstoezicht van de Raad van State wat dat betreft toegespitst worden op de vraag of de tuchtoverheid, wanneer zij het advies van de tuchtraad niet bijvalt, daarvoor voldoende argumenten kan aanreiken om haar stelling in redelijkheid aannemelijk te maken.

12. In dit geval heeft de tuchtraad een grondig onderzoek gewijd aan het bewijs van de feiten, die hij uiteindelijk niet bewezen acht. Hij heeft daar een uitvoerige motivering voor opgegeven -punt 3.7.2 hiervoor-, en verwijst daarin onder meer naar tegenstrijdigheden in de verklaringen van de collega Deblaere en naar de afwezigheid van enig onderzoek naar het alcoholgebruik van de verzoeker na 19.45 u. Voorts heeft hij vastgesteld dat geen van de aanwezigen op de vergadering van 19.45 u, noch op de bijeenkomst van 21.25 u, enige opmerking gemaakt hebben over alcoholgebruik door de verzoeker.

Het antwoord van de verwerende partij op de duidelijke conclusies van de tuchtraad is niet overtuigend:

- Inzake de tegenstrijdigheden in de verklaring die commissaris Deblaere aflegde op 30 januari 2008 en de tegenstrijdigheid van die verklaring met zijn eerste verklaring van 21 augustus 2007 wijst de tuchtoverheid op het gegeven dat de

verzoeker de dienstchef was en dat commissaris Deblaere de samenwerking met hem niet wou hypothekeren. Hij blijkt dit evenwel nooit verklaard te hebben en geen gegeven van het dossier laat die stellingname toe. Het gaat dan ook om een loutere hypothese van de tuchtoverheid. Voorzeker doet dit ook niets af aan de vaststelling van de tuchtraad dat commissaris Deblaere niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden die hem tegengeworpen worden.

- Het is uitermate vreemd dat geen van de aanwezigen op de vergadering van 19.45 u een opmerking gemaakt heeft over het alcoholgebruik van de verzoeker noch over zijn verminderde mogelijkheden om te functioneren en daarop antwoordt de tuchtoverheid niet. Even vreemd is het dat de militairen, indien zij zouden vastgesteld hebben dat de verzoeker op de vergadering van 19.45 u niet naar behoren functioneerde omdat hij teveel alcohol gedronken had, niet onmiddellijk de hulp van commissaris Deblaere ingeroepen hebben om -precies om die reden- zijn taak over te nemen. De verwijzing naar getuigenverklaringen over het bestaan van "uiterlijke tekenen van alcoholgebruik" volstaan dan ook niet om aanvaardbaar te maken dat de verzoeker op de vergadering met de militairen niet behoorlijk functioneerde.
- De tuchtoverheid steunt zich voor het alcoholgebruik van de verzoeker op verklaringen van getuigen. Zij bekommert zich niet om de hoeveelheid drank die de verzoeker zou gebruikt hebben, maar meent te kunnen volstaan met de verwijzing naar uiterlijke tekens van alcoholgebruik zoals sommige getuigen hebben verklaard. De tuchtraad heeft, wat dat daadwerkelijk gebruik betreft, op grond van de verklaring van de verzoeker en van commissaris Deblaere vastgesteld dat de verzoeker twee alcoholische dranken genuttigd heeft vóór de vergadering van 19.45 u, maar hij heeft ook vastgesteld dat ander alcoholgebruik op een later tijdstip niet bewezen is geworden, terwijl onder meer adjudant P. Bracke, in wiens aanwezigheid de verzoeker tussen 20.15 u en 21.25 u vertoefde, niet verhoord werd. De verwerende partij is over dat gebrek aan concreet bewijs heen gestapt. Voorts is het gewis mogelijk dat een persoon die twee alcoholische dranken nuttigt niet meer behoorlijk kan functioneren, maar het ligt niet voor de hand dat het gebruik van twee alcoholische dranken het functioneringsvermogen van iemand aantast. Dit betekent dat de verwerende

partij, om op overtuigende wijze tegen het advies van de tuchtraad in te kunnen gaan, aannemelijk had moeten maken dat de verzoeker niet meer normaal functioneerde. De ontstentenis van opmerkingen daarover door de personen die bij de gebeurtenissen betrokken waren houdt daar de negatie van in.

13. De tuchtoverheid slaagt er niet in de nauwkeurig gemotiveerde opstelling van de tuchtraad te weerleggen, in zoverre deze vaststelt dat er hiaten blijven bestaan wat betreft het bewijs van het alcoholgebruik van de verzoeker en van de invloed daarvan op het functioneren van de verzoeker, in die zin dat zijn houding met betrekking tot zijn drankgebruik negatief is kunnen overkomen bij de militaire overheden en dat zij voor zijn collega aanleiding is kunnen zijn om te verhinderen dat hij een verhoor zou kunnen afnemen. Het bestreden besluit ontbeert wat dat betreft een deugdelijke grondslag. De middelen zijn gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 12 augustus 2008 van de directeur-generaal van de federale gerechtelijke politie waarbij aan Frank Vanberghen de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 6 juni 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Vera Wauters,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Vera Wauters	**André Vandendriessche**